

§ 3.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1921 og ophører at gælde med Udgangen af Marts Maaned 1922.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De i nærværende Forslag indeholdte Regler er med Hensyn til Forlystelsesafgiftens Størrelse i alt væsentligt overensstemmende med Reglerne i Loven Nr. 530 af 4. Oktober 1919, hvorved nævnte Afgift for Tiden fra 1. Januar 1920 til Udgangen af Marts Maaned 1921 forhøjes til det dobbelte af Afgiften efter Loven af 13. Maj 1911. Kun har man, da denne Fordobling, i Tilfælde hvor Afgiften beregnes efter Prisen for de enkelte Billetter, synes at virke temmelig haardt, navnlig for de ganske lave Biletpriser, anset det for rimeligt, at der i Tilslutning til Bestemmelsen om, at Afgiften for Billetter til en Pris af 25 Øre eller derunder aldrig kan overstige 10 Øre, indføres et Mellemtrin i Skalaen for Billetter, hvis Pris ligger mellem 50 Øre og 1 Kr., saaledes at der af Billetter til en Pris af over 50 Øre og indtil 75 Øre kun svares 15 Øre respektive 30 Øre i Afgift i Stedet for som efter Loven af 4. Oktober 1919 20 Øre og 40 Øre. Derimod har man ikke anset det for nødvendigt, at saadanne Mellemtrin fastholdes ogsaa for højere Biletpriser og har følgelig for disse beholdt Stigningen med 10 Øre respektive 20 Øre for hver 50 Øre, hvormed Biletprisen stiger.

I Forbindelse hermed har man derhos ment, at den i Loven af 4. Oktober 1919 optagne Bestemmelse, hvorved forskellige Idrætskampe, som hidtil har været afgiftsfri, inddrages under Afgiftspligten, kan bortfalde. Bestemmelsen, der i første Række tog Sigte paa at beskatte de i en vis Periode stærkt besøgte Fodboldkampe og andre Idrætskampe, saasom Brydning og Boksning, har neppe været af større Betydning afgiftsmæssig set, ikke mindst som Følge af at Sportsklubberne, gennem Sammenslutninger i større Forbund og ved at reservere Adgangen til saadanne Opvisninger for Medlemmerne af de paa-

gældende Foreninger, i nogen Grad har det i deres Magt at undgaa den Hovedbetingelse for Afgiftspligt, der ligger i, at Adgangen skal være offentlig.

Endelig har man anset det for heldigt i nogen Grad at simplificere Bestemmelsen om Nedsættelse af Afgiften i Loven af 13. Maj 1911 § 8, 1ste Stykke, 2det Punktum. Saaledes som denne Bestemmelse hidtil har været forstaaet, medførte den, at Afgiften ved en Forestilling med velgørende Formaal, der f. Eks. havde givet en Bruttoindtægt af 1 000 Kr. og medført Omkostninger til Beløb 600 Kr., beregnedes af disse 600 Kr. med Tillæg af 20 pCt. Afgift af Bruttoindtægten 1 000 Kr., altsaa med 20 pCt. af 800 Kr. eller med 160 Kr.

Efter Afgiftens Fordobling har denne Beregningsmaade jævnlig ført til, at Afgiften skulde beregnes efter et højere Beløb end den fulde Bruttoindtægt, et Resultat, der naturligvis medførte, at der ganske maatte ses bort fra den tilstaaede Nedsættelse, og man har derfor anset det for naturligt fremtidig at lade Lempelsen gaa ud paa, at Afgift alene svares af det Beløb, der medgaar til Omkostninger.

Med Hensyn til det Udbytte, der kan paaregnes efter Lovforslaget, bemærkes, at den fulde Afgift for Finansaaret 1919—20, hvor Fordoblingen efter Loven af 4. Oktober 1919 kun havde virket 2 Maaneder, udgjorde c. 5,5 Mill. Kr., hvoraf Statskassen fik de $\frac{2}{3}$ eller 3,78 Mill. Kr. Under Hensyn til samtlige i Betragtning kommende Forhold tør en Fordobling neppe anslaaes til at indbringe mere end i alt godt 9 Mill. Kr., hvoraf Statskassens $\frac{2}{3}$ altsaa vil andrage godt 6 Millioner, jfr. herved den almindelige Oversigt i Bemærkningerne til det samtidig med nærværende Forslag forelagte Forslag angaaende Indkomst- og Formueskat til Staten for Skatteaaret 1921—22.